

РОЗДІЛ 1

ДРЮ

Ненавиджу переддень Нового року.

Дві години в заторах — і не проїхав навіть п'ятнадцяти кілометрів від аеропорту Ла-Гуардії до дому. Була вже десята вечора.

Чому всі ці люди досі не на вечірках? Яке б розслаблення не подарували ті два тижні на Гаваях — усе всередині знову закручувалося туго, наче пружина, поки авто повзло аптауном.

Я намагався не думати про роботу, до якої повертаюся, — нескінченну низку чужих проблем, що лише ускладнюють моє життя.

Вона зрадила.

Він зрадив.

Допоможіть вибити повну опіку над дітьми.

Вона не може забрати будинок у Вейлі.

Усе, чого вона хоче, — це мої гроші.

Вона вже три роки не робила мені мінет.

Послухай, виродку, тобі п'ятдесят, ти лисий, пихатий, а твоє тіло — у формі яйця. Їй двадцять три, вона гаряча і має такі пружні цицьки, що ледве не до підборіддя дістають. Хочеш зберегти шлюб? Прийди додому з десятима тисячами новенькими купюрами і скажи їй стати на коліна. Ти отримаєш свій мінет. Вона — готівку. Не вдаваймо, що між вами було щось більше. Не влаштовує? На відміну від твоєї майже-колишньої дружини, я й чек приймаю. Випиши на адвоката Дрю М. Джаггера.

Я потер потилицю, відчуваючи на задньому сидінні «Убера» легку клаустрофобію, й глянув у вікно. Повз нас повільно пройшла бабуса з ходунцями.

— Я вийду тут, — гаркнув на водія.

— Але ж у вас багаж...

Я вже вилазив із машини.

— Відкрийте багажник. Усе одно ж стоїмо.

Рух був повністю паралізований, а до мого будинку залишалося всього два квартали. Кинувши водієві сотню чайових, я витяг валізу з багажника й глибоко вдихнув мангеттенське повітря.

Я любив це місто так само сильно, як і ненавидів.

Будинок під номером 575 на Парк-авеню — відреставрована довоєнна будівля на південно-східному куті Шістдесят третьої. Це адреса, яка говорить сама про себе. Моя родина мешкала в цьому домі ще до того, як його перетворили на шалено дорогий кооператив. Саме тому я досі мав офіс на першому поверсі, тоді як решту комерційних орендарів виселили багато років тому. Жив я також тут — на останньому поверсі.

— Із поверненням, містере Джаггере, — привітав мене портьє в уніформі, відчиняючи двері у вестибюль.

— Дякую, Еде. Щось цікаве сталося, доки мене не було?

— Та ні. Усе, як завжди. Щоправда, днями заглядав до вашої бригади ремонтників. Непогано пораються.

— Вони користувалися службовим входом із Шістдесят третьої, як і мали?

Ед кивнув.

— Аякже. Останні кілька днів — майже й не чути було.

Я закинув валізу до квартири й спустився ліфтом вниз — перевірити, як там справи. Поки я два тижні дармував у Гонолулу, в офісі тривав капітальний ремонт. Тріщини у високій штукатуреній стелі мали залатати й пофарбувати, а старий, затертий паркет замінити на нову підлогу.

Коли я зайшов усередину, то виявив, що всі внутрішні двері досі заклеєні товстою плівкою. Меблі, які не встиг відвезти на склад, також накриті. *Дідько. Вони ще не закінчили.* Підрядник запевняв, що до мого повернення залишаться дрібниці. Мій скептицизм був небезпідставний.

Я увімкнув світло й зрадів, побачивши, що хоча б лобі повністю готове. Нарешті новий рік без неприємних сюрпризів.

Коротко роззирнувся — залишився задоволений тим, що побачив, — і вже збирався було йти, коли помітив світло, що пробивалося з-під дверей маленької комірчини з документами в кінці коридору.

Не надавши цьому значення, пішов туди вимкнути освітлення.

Я — метр дев'яносто, важу майже дев'яносто п'ять кілограмів, і, можливо, це просто від несподіванки — я ж не очікував нікого побачити, — але коли відчинив двері, її присутність до біса мене налякала.

Вона закричала.

Я відсахнувся назад у коридор.

Вона спохопилася, залізла на стілець і почала кричати на мене, розмахуючи в повітрі телефоном.

— Я викличу поліцію! — Її пальці тремтіли, коли набрали дев'ять, потім один, і завмерли над останньою одиницею. — Забирайся негайно, і я нікому не телефонуватиму!

Я міг би рвонути до неї, і телефон був би в мене в руках ще до того, як вона зрозуміла б, що не встигла натиснути останню цифру. Але вона виглядала по-справжньому наляканою, тож я зробив ще один крок назад і підняв руки в жесті капітуляції.

— Я не збираюся тобі нашкодити, — сказав я максимально спокійним тоном. — Не потрібно викликати поліцію. Це мій офіс.

— По-твоєму, я схожа на ідіотку? Ти щойно вдерся в мій офіс!

— *Твій офіс?* Гадаю, ти помилилась адресою — тобі десь на ріг вулиць імені Божевільних та Психованих.

Вона захиталася на стільці, розкинула руки, щоб втримати рівновагу, і тоді... її спідниця сповзла донизу.

— Забирайся! — Вона присіла, схопила спідницю й натягла назад на талію, відвертаючись від мене.

— Шановна, ви взагалі приймаєте якісь ліки?

— *Ліки? Шановна?* Ти це серйозно?

— Знаєш що? — Я кивнув на телефон, який вона досі тримала. — Та тисни ту останню одиницю вже, викликай копів. Вони підвезуть тебе назад у ту психлікарню, звідки ти втекла.

Її очі розширилися.

Як для божевільної — тепер, коли я придивився, — вона була, чорти б її побрали, напрочуд симпатичною. Яскраве руде волосся, зібране вгорі, ідеально пасувало до

вибухового характеру. Хоча, судячи з блиску в її блакитних очах, добре, що я утримався і не озвучив цю думку.

Вона натиснула одиницю, щоб заявити про... вторгнення у власний офіс.

— Я хочу повідомити про пограбування.

— Пограбування? — Я звів брову й окинув поглядом приміщення. Єдиними меблями тут були розкладний стілець і убогий металевий стіл. — Що саме я, по-твоєму, краду? Твою безцінну харизму?

Вона уточнила свою заяву поліції:

— Це проникнення. Я хочу повідомити про незаконне проникнення за адресою Парк-авеню, 575. — Вона замовкла й слухала. — Ні, не думаю, що він озброєний. Але він великий. *Дуже великий.* Щонайменше метр вісімдесят. Можливо, більше.

Я всміхнувся:

— І сильний. Не забудь сказати, що я ще й сильний. Хочеш, напружу м'язи? І ще скажи їм, що в мене зелені очі. А то поліція переплутає мене з усіма іншими *дуже великими* злодіями, які тусуються в *моєму офісі*.

Вона поклала слухавку і продовжила стояти на стільці, не зводячи з мене погляду.

— Тут тепер ще й миші завелись? — запитав я.

— Миші?

— Ну, ти ж чомусь вистригнула на стілець. — Я засміявся.

— Тобі це здається смішним?

— Дивно, але так. І я, чесно, не маю жодного уявлення, чому. Мене б мало бісити до чортиків, що я повертаюся з двотижневої відпустки й знаходжу у своєму офісі самозванку.

— Самозванку? Я не самозванка. Це мій офіс. Я переїхала сюди тиждень тому.

Вона знову хитнулася на стільці.

— Може, злізеш уже? Ти ж упадеш і травмуєшся.

— А з чого мені знати, що ти не скривдиш мене, щойно я злізу?

Я похитав головою й стримав сміх.

— Крихітко, подивися на мене. А тоді на себе. Стояння на тому стільці тобі взагалі нічого не гарантує. Якби я хотів тебе скривдити, ти вже лежала б на підлозі без свідомості.

— Я займаюся крав-мага двічі на тиждень.

— Двічі на тиждень? Серйозно? Дякую за попередження.

— Не обов'язково з мене насміхатися. Можливо, я б і справді змогла дати тобі відсіч. Як на непроханого гостя ти ще той грубіян, знаєш?

— Злізай.

Після хвилинного мовчазного протистояння вона на решті злізла зі стільця.

— Бачиш? На підлозі не менш безпечно, ніж на стільці.

— Що тобі тут потрібно?

— Ти ж не викликала поліцію, правда? На мить я майже повірив.

— Не викликала. Але можу.

— І навіщо? Щоб вони арештували тебе за незаконне проникнення?

Вона вказала на свій імпровізований стіл. Я тільки тепер помітив — скрізь розкидані папери.

— Я ж казала. Це мій офіс. Сьогодні я допізна працюю, бо майстри так шуміли вдень, що я не змогла закінчити, що потрібно. Ну, хто вривається в офіс, щоб *попрацювати* о пів на одинадцяту вечора в новорічну ніч?

Майстри? *Мої майстри?*

Тут щось не те.

— Ти сьогодні була тут із ремонтниками?

— Так.

Я почухав підборіддя, наполовину повіривши їй.

— Як звати прораба?

— Томмі.

Чорт. Вона не бреше. Ну, принаймні частково.

— Ти сказала, що переїхала тиждень тому?

— Саме так.

— І в кого саме орендувала приміщення?

— У Джона Кугара¹.

Обидві мої брови злетіли вгору.

— Джон Кугар? Чи не той, часом, що відмовився від прізвища Мелленкемп?

— А я звідки знаю?

Це вже звучало зовсім погано.

— І ти заплатила цьому Джону Кугару?

— Звісно. Так зазвичай і працює оренда офісного приміщення. Два місяці застави, перший і останній місяць оренди.

Я заплющив очі й похитав головою.

— Чорт.

— Що?

— Тебе надурили. Скільки це тобі обійшлося? Два місяці застави, перший і останній місяці? Разом чотири?

— Десять тисяч доларів.

— Скажи, що ти не платила готівкою.

Щось у ній змінилося, і з її милого обличчя спала вся барва.

¹ Джон Кугар — творчий псевдонім, під яким починав свою музичну кар'єру відомий американський співак Джон Мелленкемп. (Тут і далі прим. пер.).